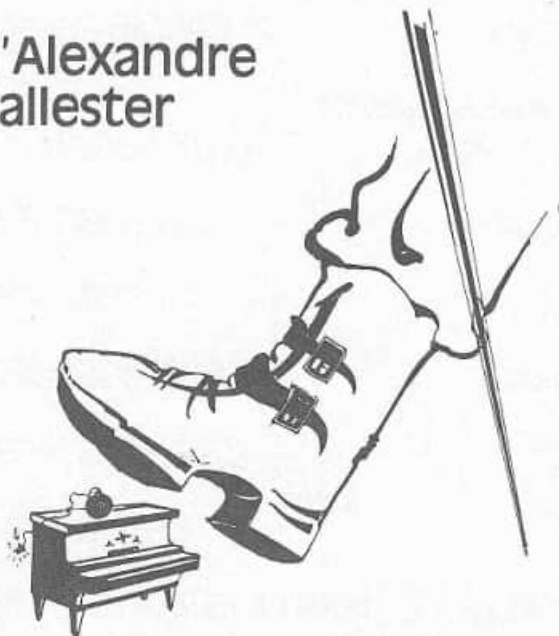

TEATRE L'ESCAMBELL

MASSA TEMPS SENSE PIANO

d'Alexandre
Ballester

GRUP DE TEATRE L'ESCAMBELL

presenta:

Massa Temps Sense Piano

Faula cronicada, en tres actes,
d'Alexandre Ballester.

Premi «Última Hora», Mallorca, 1968.

REPARTIMENT:

Donya Victòria Bella i Casagran:	CARME CASALÍ
El Mariscal Valentí, Valent i Brau:	LLUÍS SURIÑACH
Advocat:	JOAN IBORRA
Anna:	NATI PICAZO
Salvador:	MIQUEL BOSQUED
Perico:	CARLES GARCIA
Maria:	CATI IBORRA
Joan Mut:	MARTA ESPAÑOL i PUIG

Música: Chopin, Satie, Messian,
Wagner, Penderecki, Miller,
Robertson, Mcarthy i
Leip-Schultze

Gravació: BURDEUS

Control de so: MARTA CASAS

Il·luminació: CARLES ABAD

Material elèctric: ESCHRICS

Disseny d'escenografia
i figurins: XAVIER SIMARRO

Realització escenografia
i figurins: L'ESCAMBELL

Maquillatge: MONTSE IBORRA

Regidor: TONI IBORRA

Il·lustració programa
de mà: CARLES GARCIA

Agraïm la col·laboració de: PETER HOF-
MANN - VICENT A. ESCRIBÀ - JOSEP
IBORRA - JESÚS IBORRA - ROSA SERRA -
GERMANS ESCOBAR - JESÚS SOLER i
CARME FORCADA.

Muntatge
i Direcció: **Josep Casalí**

L'acció, a la llunyana ciutat de Mongi-
bell, cap d'Albopàs, país imaginari.

L'obra serà representada amb un sol
entreacte.

*A punt, tot és a punt; la funció ara començarà! Els ac-
tors s'han après els papers en nits de bona lluna i es dis-
posen a passar la maroma damunt del complex canemàs,
sobre el qual teixiran i faran créixer els seus
personatges... Tothom al seu lloc! Silenci... s'alça el te-
lò! Però, alerta! alerta!... Obriu bé els ulls. No us deixeu
enganyar. En la ficció, com en la realitat més quotidiana,
no tot sembla el que és..., hi ha moltes enganyifes, ben
sovint ho podem constatar. Ja estem ben segurs que els
estels no menteixen? Cal créixer i viure amb la careta po-
sada? Qui pot respondre?... Molt em temo que ni l'apun-
tador, si en tinguéssim, trobaria la resposta.*

*Però és de l'obra que vull parlar, sí, d'aquest «Massa
temps sense piano» que veurem tot seguit. I ja hi som
una altra vegada! Què és aquesta obra? Drama? Sainet?
Farsa?... Seria difícil establir una qualificació categòrica,
ho deixarem per als amants de penjar etiquetes o per als
estudiosos lletraferits, tan amatents en retrobar el nom
de cada cosa. Recordeu, però: no tot és el que sembla! I
els personatges? És clar, els personatges! Parlem-ne una
mica: Donya Victòria no és ben bé una «Victòria» encara
que nasqués un primer d'abril, obligada com es veu a te-
nir rellogats a casa per tal de mantenir la seva
«grandesa». I aquest mariscal, mig d'opereta mig de fira
dels encants? Fins i tot ens pot semblar simpàtic amb els
seus invents i batalletes, alerta però, que a la més mínima
ens pot etzibar cop de sabre, —vella tradició que mai no
arriba a perdre's, tal com hem pogut comprovar no fa
massa temps. I Anna i Perico, nebots de D.ª Victòria?
Marcats fortament per les circumstàncies històriques i
familiars i per la concepció d'un món que els és imposa-
da. Seran capaços de trencar amb una moralitat malaltis-
sa i hipòcrita i les servituds que els envolten? O, ben al
contrari, es deixaran agombolar pels privilegis d'un viure
fàcil i tancaran els ulls a la realitat més immediata? I d'en
Salvador, què en direm? Revoltat contra el sistema, exal-
tat, jove i sensible, amb la lucidesa de saber que li toca
jugar amb cartes marcades. Trobarà el valor necessari
per contestar el món a l'entorn i bastir una protesta con-
seqüent? I els criats? Joan Mut és realment mut o no vol
parlar? Si furguem, però, la closca protectora bastida per
anys d'opressió, mutisme i indiferència, trobarem tal ve-
gada una voluntat soterrada per la contenció social? I
Maria, la serventa? Quins sentiments amaga rera la seva
servitud i acceptació de la quotidianitat, i la integració a
un ordre de vida? I finalment l'advocat! Rera la lògica se-
vera del misser, suren les armes de la ironia, la burla i el
sarcasme... Podrà però desfer-se dels seus fantasmes?*

*L'Alexandre Ballester escrivia aquest text el 1968, data
que creiem cal considerar a l'hora de plantejar una dinà-
mica de treball escènic. L'any 68, quan es vivia el gran
esclat del maig francès, mentre que a casa nostra se-*

guem immersos en la llarga nit. D'aleshores cap ençà ha plogut molt, els esdeveniments s'han precipitat i han canviat moltes coses. Canviat?... Potser tan sols han canviat les caretes. Algú va dir... «cal que tot canviï per tal que tot segueixi igual», i potser no és ben bé això.

Però nosaltres fem teatre i el que cal és divertir al personal. Divertir, heus aquí una paraula força devaluada últimament i molt més complexa del que sembla a primera vista. Aquí és on no pot haver-hi engany, en fer que les dues hores llargues de representació, es facin curtes i plenes d'interès i diversió. Ho aconseguirem? Aquesta és la nostra intenció, malgrat ser conscients que en el teatre no sempre els resultats responen als propòsits.

Ah! però, i del piano, no en parlem? Potser tant se val. Sí, de què ens serveix recobrar un piano si no el sabem tocar?... Encara que, com diu la dita popular, no és mai tard si s'arriba d'horari! Mentrestant, ja ho sabeu..., «seguirem la comèdia encantats!».

J. Casali

Grup de Teatre l'Escambell

C/. Placeta, 3 - ALPENS (Barcelona)
Tel. 857 81 50 (de 9 a 10 del vespre)
Raó: Joan Iborra